

Horváth Márk

Költők nincsenek is

A papám nem akart beíratni. Azt mondta, azok a nagymellű, hájas satrafák csak elrontanának a neveléskényszerükkel. Így hát eleinte nem is jártam iskolába. Helyette otthon voltam, a papával, meg Borival játszottam a kertben. Ha rossz idő volt, akkor mindketten leültünk a papa elé, ő meg a karosszékeben olvasott. Mert a papa mindig olvasott. Néha úgy, hogy mi is halljuk. De ezek mindenféle buta mesék voltak, valamelyik dél-amerikai írótól, amikben bölömbikák vájták ki arra járó férfiak szemét a bordélyházban, legyen akármi is az a bordélyház, meg kisfiúk gondolkodtak a nagyapájukkal és a mamájukkal egy halott doktor fölött.

Meg aztán, a papa szerint, az iskolában nem is azt tanítják, amit kellene. A tanárok csak állnak a katedráik mögött, messze a gyerekektől, és valami földöntúli modortalansággal okádják rájuk a sok istenkáromlatot. Mégis be kellett íratnia, azt mondta, azért, mert ez a törvény. De eddig, ha engem megkért, hogy menjek ki, kimentem, és bejöttem, ha megkért, hogy jöjjenek be; és ha a szomszéd nénit megkérte, hogy vigyázzon rám, ő is mindig mosolyogva szót fogadott neki, vagy ha rákiáltott arra a nagy bajszos bácsira, aki részegen ordított egy láthatatlan ivócimborájával a kapunk előtt, hogy takarodjon haza, és feküdjön le, részeg disznó, ő is eltakarodott haza, ha nem is mosolyogva, de hát eltakarodott, végső soron, ő is szót fogadott a papának, és én el sem tudtam képzelni, hogy valakinek a papa is szót fogad.

Egy nap kapott egy levelet, a borítékon nem állt semmi, csak egy nagy bélyeg a Gazember képével. Ahogy elolvasta, mind jobban elsötétedett az arca, és csak annyit mondott, mikor végzett: „a kurva anyátokat”. Aztán nekem adta, hogy dobjam a cserépkályhába.

***

Másnap a papa elvitt az iskolába. Nagy, téglalakú épület volt, üres ablakkal, és rémült gyerekekkel. Mikor otthagytam, csak azt mondta, majd jövök, és én féltem, hogy nem jön, és megkérdeztem, hogy mi lesz, ha addig meghalok, és ő azt mondta, akkor utánam hal.

Így egész nyugodtan léptem be az első órára, ahol egy tanárnő, pontosan olyan, mint amilyenekről a papa mesélt, megkérdezte, miért csak most jövök iskolába, biztos egész eddig csak loptam a napot, én, apám szégyene. Erre azt mondtam, hogy a papa nagyon büszke rám, amiért államérdekké vált az iskolába való beíratásom, és erre ő azt mondta, koszos kölyök, még olvasni sem tud, de kötekszik, hát ilyet ő még nem látott. Majd idegesen felrajzolt egy g-betűt a táblára, és megkérdezte, tudom-e, mi az?

– Ez egy betű – mondtam.

– No, de milyen betű? Az ám a nem mindegy, nagyokos. Mert ez bizony a gólya betű.

Azzal büszkén, hogy megalázhatott egy kilencévest, kihúzta magát, és végignézett a többiekben, „ugyan ki merné megkérdőjelezni végtelen tudásom”.

– De, tanárnő, kérem, elnézést, hogy csak úgy beleszólok, a gólya madár, én legalábbis úgy tudom.

– De ez a gólya most betű. Gólya-betű.

– De a gólya madár. Gólya-madár. A papa tanította.

– Nocsak, a te mindentudó papád. Taníthatott volna egy kis tisztességet is. Még hogy madár. Ki hallott ilyet?

– Tanárnő, kérem, a papám azt tanította nekem, hogy tisztesség az, ha kiségitünk valakit, amikor nem, vagy rosszul tud bizonyos dolgokat, ha másért nem is, hát azért, hogy ne haljon meg hülyén.

A tanárnő arca erre először fehérré, majd zölddé, végül vörössé változott, és érződött rajta,

remeg a vágytól, hogy megüthessen. Papa ilyenkor azt szokta mondani, hogy „nyertél fiam, ha te vagy nyugodtabb”. Én pedig nem voltam idegesebb, mint mikor otthagyt az iskolában.

– És mi is a te apád voltaképpen, hogy így tudja az élet nagy dolgait?

– A papám egyszeri és megismételhetetlen – mondtam.

– Úgy értem, mi a foglalkozása?

– Hogy mit csinál, mikor nem olvas? A papa ír. Azt hiszem, költő. A barátai úgy szokták mondani.

– Az lehetetlen. A költők százötven éve kihaltak.

És akkor én kiszaladtam a teremből, egyenest a nagy, rézkilincses ajtóhoz, aztán haza, és meg sem álltam a papáig, és mikor ott álltam már előtte, és rám nézett a nagy, kérdő szemével, amik csak úgy ragyogtak mindig, ha engem nézett, azt mondtam:

– Papa, a tanárnő azt mondta, hogy költők nincsenek is.

Mire a papa mosolyogva feltolta az orrára a szemüvegét, és a könyvéből kitekintve, csak annyit válaszolt:

– Akkor árva vagy.

Fischer Judit: Gyűjtemény I. - akvarell

